

Sygn. akt II UK 341/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku T. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku
z dnia 9 maja 2014 r., sygn. akt VII Ua 8/11,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 maja 2014 r., VII Ua 8/14, Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił apelację wnioskodawcy T.S. od wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 3 grudnia 2013 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G., którym oddalono jego odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 26 marca 2013 r., odmawiającej wszczęcia postępowania w sprawie uszczerbku na zdrowiu w związku ze zdarzeniem z dnia 7 września 1986 r. ze względu na niedostarczenie wymaganych dokumentów: oryginału protokołu wypadku przy pracy wraz z załącznikami, oryginału zaświadczenia o stanie zdrowia, oryginału wniosku o odszkodowanie, poświadczonych kserokopii dokumentacji medycznej o udzieleniu pierwszej pomocy w dniu zdarzenia - o które to dokumenty organ rentowy zwrócił się pismem z dnia 5

lutego 2013 r. Sąd drugiej instancji wskazał na związanie Sądów orzekających w sprawie (art. 365 § 1 k.p.c.), wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 26 listopada 1987 r., którym orzeczono, że wnioskodawca nie uległ wypadkowi przy pracy w kopalni we wrześniu 1986 r.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku, zaskarżając go w całości, pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 49 a ust. 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.), art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144. ze zm.) w związku z art. 83 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) w związku z art. 366 k.p.c. i art. 365 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie „polegające na bezzasadnej odmowie ustalenia powodowi prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu w związku ze zdarzeniem w K. w R. w dniu 7 września 1986 r., mimo że powód spełnił wszystkie przesłanki konieczne dla przyznania mu tego świadczenia”. Pełnomocnik wskazał także na naruszenie szeregu przepisów postępowania które miały istotny wpływ na wynik sprawy - art. 385 k.p.c. w związku z art. z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. poprzez „niewłaściwe zastosowanie polegające na bezzasadnym oddaleniu apelacji powoda”, art. 385 k.p.c. w związku art. 467 § 4 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na „bezzasadnym oddaleniu apelacji przez Sąd Okręgowy w Gdańsku, w sytuacji gdy powód w apelacji wykazał, iż Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku zaniechał zwrotu akt organowi rentowemu, mimo że występowały istotne braki w materiałach dowodowych”, art. 385 k.p.c. w związku z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z art. 366 k.p.c. w związku z art. 365 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na „bezzasadnym oddaleniu apelacji przez Sąd Okręgowy w Gdańsku, w sytuacji gdy powód w apelacji wykazał, iż Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku bezzasadnie oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.”, art. 385 k.p.c. w związku z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i art. 83 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na „bezzasadnym oddaleniu apelacji przez

Sąd Okręgowy w Gdańsku, albowiem powód wykazał, iż Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe bezzasadnie oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku z dnia 26.03.2013 r., mimo że ZUS bezpodstawnie odmówił wszczęcia postępowania i wydania decyzji orzekającej co do istoty w sprawie przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu doznanego w związku ze zdarzeniem w K. w R. w dniu 7 września 1986 r.". Pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono istotnym zagadnieniem prawnym – „czy powodowi przysługuje jednorazowe odszkodowanie w związku ze zdarzeniem z dnia 7 września 1986 r., w wyniku którego doznał uszczerbku na zdrowiu”. „W ocenie powoda w niniejszej sprawie zachodzi potrzeba jednoznacznego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy wg jakich przepisów, zasad i metod powinny być ustalone przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przysługujące powodowi świadczenia - przede wszystkim, czy należy mu się jednorazowe odszkodowanie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 499 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego.

Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, stąd też ewentualna możliwość dalszego postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe (por. art. 177 ust. 1 Konstytucji), które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu cytowanego przepisu uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania, dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (por. postanowienia: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, Lex nr 180841), przy czym podstawa taka nie zachodzi, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, brak nadto okoliczności uzasadniających zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5). Tymczasem przedstawiona przez wnioskodawcę kwestia nie spełnia wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Brak jest istotnego zagadnienia prawnego przedstawionego w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu.

Skarżący odnosi się do zwykłej wykładni i potrzeby wskazania przepisów, które mają mieć zastosowanie w konkretnym stanie faktycznym sprawy. Natomiast rozstrzygnięcie kwestii, na podstawie jakich „przepisów, zasad i metod powinny być ustalone przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przysługujące powodowi świadczenia - przede wszystkim, czy należy mu się jednorazowe odszkodowanie”, nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2014 r., II UK 57/14, niepublikowane).

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.